

inimest n'agu pilkab. Aga pilkamist mina ei salli. Ma võin seda teile auus koolmeister tõega tunnistada, oma auu juures, et mina veel ilmaski üht raamatud ei ole kirjutanud. Aga hakate nüüd järelekuulamisega peale."

Koolm.: „Tule ligemale Hansule, meie tahame kõige esmalt Geograafia lugu ette võtta!"

Isa: „Geograafia lugu ette võtta? Mis elajas siis see Geograafia ise on?"

Koolm.: „Geograafia on Geograafia."

Isa: „Seda ma veel ei tunne, On see üks elajas mis imeb — wõi muneb?"

Koolm.: „Geograafia ei ole mitte üks elajas, waid üks ise õpetus maailma maadest, uue õpetuse wiisi järele."

Isa: „Ah soo! Ei, nii kaugele ei ole ma veel mitte oma tarkusega jõudnud?"

Koolm.: „Ütle mulle Hans, kus on Sakste isamaa?"

Hans (järelemõteldes): „Seda ma ei tea."

Isa: (Hansu karwu sinni kargades): „Kas sa ütled ruttu, kus on Sakste isamaa?"

Hans (tõnnides): „Kust mina seda pean teadma. Minu onu kes juba kakskümmendwiis aastad wana on, ei tea ta kus ta on, waid laulab iga päew ja küsib: kus on see Sakste isa-

maa? Temale 'pole seda ikka ta weel keegi ütelnud."

Koolm.: „Tuleta meele Hansukene, sa teadsi jo seda er'e küll."

Hans: „Ah ja — Ameerika, see on jo see maa, kus Saklad ikka jooksewad."

Isa: „Di oi, pois on jo weel üksna rumal."

Koolm.: „Hans, ma ütlen seda sulle weel korra aga pea sa nüüd paremini meeles. See on kõik Sakste isamaa, nii pikalt kui Sakste keel ulatap. Kas sa said nüüd sest aru?"

Hans: „Ja."

Isa: „Noh, kui pikale siis ulatap Sakste keel?"

Hans (ajab oma keele suust wälja): „Nii pikale!"

Isa: „Oh sina kelm oma tükkidega!"

Koolm.: „Seda peate teie t'ale andeks andma, sest need on jo kõik lapselikud seletamised. Aga nüüd ütle mulle, Hans, mis on maailm?"

Hans: „Üks suur ümarlune kuul, kake naba."

Koolm.: „See on õige. Aga wõid sa mulle neist kahest nabast midagi laiemalt seletada?"

Hans: „Et n'ad kahelste ikka purelewad ja iseennast enese õigusega tahawad täita."